

[AccueilRevenir à l'accueilCollectionMythologiae libri decem, Venise, Segno della Fontana, 1567CollectionMythologia, Venise, 1567 - Livre IIIItemMythologia, Venise, 1567 - III, 04 : De Charonte](#)

Mythologia, Venise, 1567 - III, 04 : De Charonte

Auteur(s) : Conti, Natale

```
","author_name_items":"Auteur(s)","author_size_items":"16px","title_size_items":"16px"}}, new UV.URLDataProvider()); /* uvElement.on("created", function(obj) { console.log('parsed metadata', uvElement.extension.helper.manifest.getMetadata()); console.log('raw jsonld', uvElement.extension.helper.manifest.__jsonld); }); */ }, false);
```

Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre III

[Mythologia, Francfort, 1581 - III, 04 : De Charonte](#)

est une version augmentée de ce document

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre III

[Mythologie, Lyon, 1612 - III, 04 : De Charon](#)

est une transformation de ce document

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre III

[Mythologie, Paris, 1627 - III, 05 : De Charon](#)

est une transformation de ce document

Informations sur la notice

Auteurs de la noticeÉquipe Mythologia

Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution - Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ).

Ἄρα πῖς ἔστι Ἀΐψατος πυρρῆσιν ἕρπυς
καυρῆς ἔστι δὲ τῶν ἐν ἄδιδῶν ἔστι δὲ ἀπῶν.

Atque Pyriphlegethon, Cocytusque è styge labens
Immenſas Acherontis aquas mox fluctibus auget.

Dicitur eſſe autem Cocytus à querelis & lamentationibus, vt nomen ipſum ſignificat; quia morituri plerique poſt commiſſorum pœnitentiam lamentantur, quia illa contra Dei optimi omnium parentis leges commiſerint. Alii maluerunt dictum eſſe, quia queruntur & grauiſer ferunt quia res cariſiſimas ſint relictauri: alii ob lamentationes coniunctorum dictum putant hunc fluiuium, qui moriturus eſt tranſeundus. Neque poteſt quiſpiam ad inferos accedere, niſi per hæc flumina, vel, vt verius dicam, per turbulentiſſimas hæc animi cogitationes, quas antiqui per ſuas fabulas ſignificauerunt. Qui quidem ita viuendū eſſe per hæc ſigmenta oſtendebant, vt intrepidi eſſemus ad omnem poſt mortem fortunam. Nunc dicatur de Charonte.

10

De Charonte.

Cap. IIII.

Charon vero, cuius nomen lætitiæ ſignificat, qui fuit Erebi & Noctis filius, vt ſentit Heſiodus, qui in Theogonia omnia propè inferorum monſtra ex iis nata eſſe aſſimauit, portitor animarum & trium horum fluiuiorum naua dicebatur. Erat quidem præter hos Phlegeton ſive Pyriphlegethon, de quo cum fabula in idem recidat cum Cocyto, plura dicenda non putauit. Hic Charon dictus eſt ab antiquis grandævus, & à Polygnoto pictore ſenex pingebatur; qui Minyadem poeſim fortalle ſecutus fuit, in qua erat de Charonte huiuſmodi ſententiæ;

10

Atque hic exanguis longævus portitor umbras
Puppe vehit patula.

Sic etiam Virgilius lib. ſexto Charontem ſenem eſſe demonſtravit, vbi illius formam deſcribit,

Portitor hæc horrendus aquas, & flumina ſeruat
Terribili ſquallore Charon, cui plurima mento
Canities inculca iacet, ſtant lumina flamma.
Sordidus ex humeris nodo dependet amiſtus.

30

Hic ergo omnes implacidus eſſe dicebatur, quos traiecit, neque Reges ac principes ciuitatum à reliqua multitudine putabat diſſerre, cum omnes vno ordine nudos, & omnibus bonis ſpoliatos cerneret, vt teſtantur ea carmina;

κατὰ τῶν ἐν ἄδιδῶν ἔστι δὲ ἀπῶν.

Ἄρα πῖς ἔστι Ἀΐψατος πυρρῆσιν ἕρπυς

καυρῆς ἔστι δὲ τῶν ἐν ἄδιδῶν ἔστι δὲ ἀπῶν.

Ἄρα πῖς ἔστι Ἀΐψατος πυρρῆσιν ἕρπυς

καυρῆς ἔστι δὲ τῶν ἐν ἄδιδῶν ἔστι δὲ ἀπῶν.

40

Mortuus eſt æquè tumuli qui haud cepit honorem,

Quique ſoit naſtus prægrandis pondera ſaxi.

Non Iro magis eſt Agamemnon clarus: & ipſi

Theſtiæ ſimilis Theſtidis pulcherrima prolex.

Hi pariter nudi atque inopes per regna vagantur

Umbrarum, apta ſuis referentes præmia factis.

Teſtatur Lucianus i dialogo de Luctu moris id fuiſſe apud antiquos; vt obolum

Q

lum

titia, quæ nos trans ea turbulenta flumina traiecit: & Charon appellatur: Hæc ad seueros iudices intrepidus nos deducit, hæc in grauissimis periculis nos consolatur & adiuuat, hæc pro viatico est quocumque accedamus. Quare si quis recte consideret, inueniet antiquos omnes animorum motus illos, qui sub mortis tempore in homine nascerentur, sub his fluuioꝝ signentis fuisse complexos. Nam cum senex sit Charon, quid aliud significat, quàm rectum consilium, & quæ ex illo concepto prouenit, lætitiã? aut quæ alia lætitiã in morituro homine excitabitur, quàm illa quæ nascitur ex opinione innocentie, aut è spe veniæ? Illa vero quæ ad obolos, nauumque portitoris attinent, ego ridicula esse censeo, & pro simplicium muliercularum opinionibus inuenta, & tanquam ad inuentæ fabulæ probabilitatem extrogitata à sapientibus, si modo hæc ab illis manant. nunc de Gerbero dicamus.

10.

De Cerbero. Cap. V.

Vbi superiora illa flumina mortuorum animæ traiecissent, cum Cerberus atrocissimus canis inferorū custos in spelunca quadam ante fores Plutonis recūbebat; qui omnibus ingressuris humanissime blandiebatur, at neminem patiebatur exire, sed omnes egressuros altissimis & maxime horrendis latratibus deterrebat. Hic Cerberus è Typhone & Echidna natus est, vt scripsit Hesiodus in Theogonia. Quod autem seruaret inferorum sedes ita testatur Virgilib. 6.

20.

Cerberus hæc ingens latratu regna trifauci
Personat, aduerso recubans immanis in antro.

Eius formam corporis canis persimilem fuisse dicebant, cuius tamen è capite angues densissimi pro villis pendebant, vt ait Horatius in libro tertio Odarum;

Cessat immanis tibi blandienti
ianitor aulæ

30.

Cerberus: quanuis furiale centum
Muniant angues caput eius. atque
Spiritus teter, saniesq; manet
ore trilingui.

Huius totum deniq; dorsum pro villis serpentes habuisse, et anguinea cathena vinctum videtur significasse Tibullus lib. 3.

Nec canis anguinea redimitus terga cathena,
Cui tres sunt linguæ, ter geminumq; caput.

Tria capita illi fuisse testatur ita Sophocles in Trachiniis;

Ἄνε τριφύλακας κεφαλὰς ἐπιβόρα χέριτι.
Canemq; Ditis efferum, huic trinum caput.

40.

Quod etiam affirmauit Cicero in primo lib. Tusculanarum disputationum. at Hesiodus in Theogonia quinquaginta capita illi tribuit, vt patet in his carminibus.

Ἄνω τρεῖς ἰστέρι τρεῖς ἀμέχαιοι τῶν τε φεβῶν
καὶ βῆρις ἄρη' ἄν' ἀΐδου βασιλῆα χυλαίφωτα.
πυτταίντα κεφαλὰς, ἀσπίδα, κρηπίδα τε
Crudelem rursus caculum parit illa nefandum,
Cerberon, umbrarum custodem, ferrea cui vox.

Q 2 Quint